

Arrest

nr. 212 560 van 20 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE BECKER
Vorstlaan 90
1170 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 1 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juni 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VANSTAPEL, die loco advocaat A. DE BECKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient bij brief gedateerd op 21 juni 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) verklaart deze aanvraag op 25 juni

2018 onontvankelijk. Deze beslissing, die verzoekster op 5 juli 2018 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.06.2017 werd ingediend door :

*[S.,S.K.] [R.R.: ...]
geboren te [...] op [...]
nationaliteit: Irak*

*+ minderjarig kind:
- [S.M.], geboren op [...], nationaliteit: nog niet definitief bewezen*

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 11.01.2016 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 22.06.2017 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 1 jaar en 5 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89.980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij, bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, bevreesd is dat er haar daden van vervolging te wachten (kunnen) staan. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene, bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, bevreesd is dat er haar daden van vervolging te wachten (kunnen) staan volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder verklaart betrokkene dat zij een duurzame relatie heeft met de heer [A.W.W.A.] [ov: ... – R.R. ...], dewelke erkend werd als vluchteling. Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039,

Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art.10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Betrokkene beweert tevens dat de heer [A.] de vader is van haar kind, [S.M.], en dat ook niet kan worden toegestaan dat de vader geen band met zijn kind kan ontwikkelen omdat hij, doordat de moeder van zijn kind teruggestuurd wordt naar Irak, zijn kind niet meer kan bezoeken op een ogenblik dat dat kind het meest nood heeft aan ouders in zijn ontwikkeling. Echter, betrokkene legt geen enkel bewijs voor waaruit zou blijken dat de heer [A.] de biologische en/of de wettelijke vader is van het kind. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het kind de naam van betrokkene draagt. Verder wordt de heer [A.] niet vermeld op de geboorteakte. In onderhavige aanvraag d.d. 22.06.2017 wordt wel vermeld dat de heer [A.] "de intentie heeft om het kind eerstdaags te erkennen (...)" doch tot op heden heeft de heer [A.] het kind nog steeds niet erkend. Betrokkene bewijst althans niet het tegendeel aangezien zij geen erkenningsakte voorlegt. De loutere verklaring dat de heer [A.] de vader van haar kind zou zijn, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Aangezien betrokkene tot op heden de enige wettelijke vertegenwoordiger is het van het kind, is het in het belang van het kind dat het de administratieve situatie van haar moeder volgt. Het kind dient dus samen met haar moeder het grondgebied te verlaten om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Een schending van art. 8 EVRM kan, voor wat betreft de relatie tussen betrokkene en haar kind, dan ook niet vastgesteld worden.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene geenszins met haar kind kan terugkeren naar Irak om een verzoek tot gezinshereniging in te dienen aangezien zij op dat ogenblik door de onthullingen van de identiteit van de vader als erkend politiek vluchteling als vader van haar kind haar eigen veiligheid in het gedrang kan brengen of minstens de veiligheid van haar kind in het gedrang kan brengen, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene, zoals reeds eerder al gesteld, geen bewijzen voorlegt dat de heer [A.] de biologische en/of wettelijke vader is van het kind. Bovendien dient een eventuele aanvraag tot gezinshereniging ingediend te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. De autoriteiten van het land van herkomst zijn geenszins op de hoogte van de elementen die betrokkene aanhaalt om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen aangezien deze elementen enkel tegenover de bevoegde Belgische autoriteiten kenbaar worden gemaakt. Dit element kan bijgevolg evenmin aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Tot slot beweert betrokkene dat, aangezien zij bevallen is van een man die haar familie nog nooit heeft gezien, dit een groot gevaar op eerwraak in het zeer traditionele soennitische Koerdische deel van Irak veroorzaakt. Ter staving legt zij een rapport voor van de Canadese Immigration and Refugee Board d.d. 15.02.2016. Wat betreft het aangehaalde rapport, dient er op gewezen te worden dat dit rapport gaat over de algemene toestand in het Koerdische deel van Irak en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land of welbepaalde regio, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land of regio een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Bovendien wordt er van betrokkene niet verwacht dat zij terugkeert naar haar regio van herkomst, zijnde het Koerdische deel van Irak. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij zich niet elders in Irak zou kunnen vestigen in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen waaruit zou blijken dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om zich elders dan in het Koerdische deel in Irak te vestigen. Om deze reden kan er dan ook geen schending van art. 2 EVRM vastgesteld worden. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Eerste verzoekster is sinds 23 juli 2017 moeder van [M.S.] (geboren te Luik) (stuk 5).

De vader van de baby is mijnheer [W.A.A.] die op dit ogenblik samenwoont met mevrouw [S.K.S.] aan de [...] te 4020 Luik (stuk 6).

De heer [W.A.A.] is erkend als vluchteling, overeenkomstig artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 tot toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hij is afkomstig van Kirkuk in Irak (stuk 7). De heer [W.A.A.] heeft de intentie om het kind te erkennen op basis van artikel 328 § 3 van het Burgerlijk Wetboek maar de daartoe benodigde documenten (in hoofde van eerste verzoekster), gelet op de rol van nationale autoriteiten, verzamelen is allesbehalve evident.

Eerste Verzoekster heeft een duurzame relatie met mijnheer [W.A.A.] waarmee ze op 15 januari 2016 een religieus huwelijk heeft gesloten en waarmee ze sinds 10 januari 2016 samenwoont, zoals blijkt uit de attesten van gezinssamenstelling (stuk 6).

Dit heeft tot gevolg dat een gezinssituatie bestaat waaruit het bezit van staat blijkt van de heer [W.A.A.] ten aanzien van het kind blijkt. Eerste Verzoekster, meneer [W.A.A.] en hun dochter [M.S.] (tweede verzoekster) leven samen en beide ouders zorgen samen voor hun dochter, zoals uit de toegevoegde stukken blijkt (stuk 8). De heer [W.A.A.] wordt in het geboortecertificaat, dat per e-mail werd overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris op 24 juni 2018, ook vermeld als vader van het kind (stuk 9 en stuk 11).

Artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven bepaalt dat bij de tenuitvoerlegging van die richtlijn over de terugkeer van illegale vreemdelingen de lidstaten inzake non-refoulement rekening houden met de belangen van het kind en van het gezins- en familieleven.

Conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, moet het belang van het kind centraal moet worden gesteld. De eventuele uitwijzing van louter eerste verzoekster zou tot gevolg hebben dat er geen band kan worden opgebouwd tussen het jonge kind en haar moeder dan wel, in geval van uitwijzing van eerste verzoekster en tweede verzoekster samen, tussen het jonge kind en haar vader kan ontstaan tijdens zeer cruciale fasen in de ontwikkeling van een kind. In geval verzoekster samen met haar kind uitgewezen zou worden, ontstaat een situatie waarbij zij gescheiden wordt van de vader van haar kind en waarbij haar recht op terugkeer, gelet op de voorwaarden bepaald in artikel 10 van de Wet van 15 december 1980 onmogelijk is omdat er geen geregistreerd partnerschap bestaat op dit ogenblik in hoofde van eerste verzoekende partij en haar partner. Zulk een wettelijk partnerschap of huwelijk kan ook niet zonder meer vorm kan worden gegeven, gelet op de onmogelijkheid om de vereiste documenten bij de nationale autoriteiten te verkrijgen voor verzoekster.

De in de bestreden beslissing aangehaalde rechtspraak van het EHRM is daarom niet dienstig omdat de voorwaarden bepaald in artikel 10 van de Wet van 15 december 1980 niet gerealiseerd kunnen worden. De bestreden beslissing is zich overduidelijk bewust van dit probleem omdat expliciet aangegeven wordt dat de voorwaarden van artikel 10 van de Wet van 15 december 1980 gerealiseerd horen te zijn op het ogenblik dat in Irak een gezinshereniging aangevraagd wordt. In de huidige omstandigheden is het voor verzoekster onmogelijk om een bewijs van een duurzame en stabiele relatie te geven aangezien zij bij haar nationale autoriteiten niet de vereiste documenten (geboorteakte en akte van ongehuwde staat) kan verkrijgen om een geregistreerd partnerschap te doen ontstaan. Eens zij in Irak verblijft, kan eerste verzoekster, bij gebrek aan bestaan van eerder wettelijk geregistreerd partnerschap, niet terugkeren naar België. Daar is de bestreden beslissing zich uiteraard van bewust maar zij danst rond deze hete brij heen zonder er een begin van analyse van te maken. Bovendien kan de partner van eerste verzoekster en de vader van tweede verzoekster niet terugkeren naar het land waar zijn kind en zijn partner naar uitgewezen worden omdat dat precies het land is waar hij als erkende vluchteling gevaar loopt.

De bestreden beslissing gaat bewust niet dieper op dit element in en schendt daarom artikel 8 EVRM. In het arrest Jeunesse t. Nederland oordeelde het EHRM dat in geval er een kind is een afweging moet worden gemaakt in het belang van het kind. Uit het dossier blijkt dat de heer [W.A.A.] aanwezig was bij een gynaecologisch onderzoek (stuk 10) en dat bij de geboortecertificaat die werd opgemaakt in het

ziekenhuis hij als vader wordt vermeld (stuk 9). Dit geboortecertificaat werd nochtans op 24 juni 2018 per e-mail overgemaakt aan verwerende partij (stuk 11). Verwerende partij miskent dan ook het administratief dossier als zij stelt dat het een loutere verklaring is dat de heer [W.A.A.] de vader van tweede verzoekende partij is. De motivering wordt dan ook niet geschraagd door het administratief dossier dat de verwerende partij ter beschikking had op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Bijgevolg kon de bestreden beslissing niet tot de bevinding komen dat er geen schending van artikel 8 EVRM was in hoofde van de verhouding tussen eerste verzoekster, haar partner als vader van het kind en tweede verzoekster door te stellen dat door een loutere verklaring van vaderschap het vaderschap niet vaststond en dat bijgevolg de aanvraag onontvankelijk hoorde te worden verklaard.

De situatie waar de bestreden beslissing verzoekster in zou brengen, zou precies leiden tot een belangrijke schending van artikel 8 EVRM omdat de belangen van het jonge opgroeiende kind doorkruist zouden worden door een uitwijzing die ervoor zorgt dat de band tussen moeder, vader en kind volledig doorgeknipt op een ogenblik dat het hechtingsproces tussen ouders en kind het meest nog cruciaal zijn. Bovendien kan verzoekster, zonder geregistreerd partnerschap (in strijd met de overweging van de bestreden beslissing), niet opnieuw als partner terugkeren naar België. Dit geregistreerd partnerschap kan (omdat de vereiste documenten niet zomaar door de nationale autoriteiten kunnen worden bezorgd) geen vorm worden gegeven. Door dit te ontkennen of minstens opzij te schuiven tegen de stukken van het dossier in, schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM.

Daarnaast is het duidelijk dat om een werkelijke familieband te kunnen ontwikkelen het absoluut noodzakelijk is dat het kind zowel zijn moeder als zijn vader kan kennen.”

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

“De motivering gaat in tegen de stukken van het dossier. Er blijkt uit het dossier dat verzoekster en de heer [W.A.A.] samenwonen (stuk 6) en dit sinds 10 januari 2016. Daar wordt in de motivering niet de minste aandacht aan geschonken. Nochtans was verwerende partij in het bezit van deze stukken (stuk 3). De situatie van eerste verzoekster laat niet toe om in het huwelijk te treden dan wel een geregistreerd partnerschap aan te gaan gelet op de situatie in Irak die niet toelaat om zonder meer de vereiste documenten te verkrijgen (een geboorteakte alsook een bewijs van ongehuwde staat). Een terugkeer naar het land van oorsprong schendt de duurzame relatie en de familiebanden die zij heeft, via de gemeenschappelijke dochter, met de heer [W.A.A.] omdat er geen terugkeer op basis van de voorwaarden van artikel 10 van de Wet van 15 december 1980 mogelijk kan worden gemaakt.

De motivering gaat in tegen de stukken van het dossier door louter te melden dat de aanvraag (op korte termijn) kan worden gedaan in Irak en dat daarnaast aan de voorwaarden van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 moet zijn voldaan. Verwerende partij weet zeer goed dat aan die voorwaarden niet voldaan kan worden in de gegeven omstandigheden.

Bovendien wordt de bestreden beslissing niet geschraagd door het dossier doordat er geen aandacht wordt geschonken aan het attest van gynaecologe Dr. [S.] (stuk 10) en aan de geboortefiche opgesteld door het ziekenhuis waarin eerste verzoekende partij is bevallen (stuk 9) door te stellen dat de loutere verklaring niet aanvaard kan worden. Uit de stukken blijkt dat het geen loutere verklaring vormt maar dat er bezit van staat (in afwachting van een erkenning) in hoofde van de heer [W.A.A.] bestaat.

Om die reden schendt de motivering van de bestreden beslissing artikel 62 van de Wet van 15 december 1980.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet, alsook het motiveringsbeginsel, verplicht namelijk de overheid om de juridische en de feitelijke motieven van haar beslissing mee te geven. Dat ontbreekt hier volledig. Deze verplichting staat nochtans ook expliciet in de artikelen 2 en 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en vloeit ook voort uit het motiveringsbeginsel.

De verwerende partij geeft geen afdoende juridische en feitelijke motivering waarom de aanvraag op basis van artikel 9bis als onontvankelijk moet worden verworpen.

De inperking van artikel 8 EVRM kan slechts in de volgende gevallen, conform het tweede lid van dit artikel:

- de inperking hoort bij wet te gebeuren
- Noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving en een legitiem doel te behartigen
- Proportioneel te zijn.

Op geen enkele wijze wordt aangegeven waarom in afwijking van de principiële toepassing van artikel 8 EVRM aan deze voorwaarden zou voldoen. Er wordt niet teruggegrepen naar deze drie elementen om de inperking van artikel 8 EVRM te motiveren.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet, 2 en 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen en het motiveringsbeginsel.”

2.2.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Er wordt allereerst gemotiveerd dat verzoekster geen begin van bewijs voorlegt van de door haar ingeroepen vervolgingsvrees in haar land van herkomst, waardoor op deze grond geen buitengewone omstandigheid blijkt. Vervolgens wordt gemotiveerd waarom de relatie die verzoekster heeft met een in België erkend vluchteling volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid en hierbij geen schending artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat de verplichting de aanvraag in te dienen vanuit het herkomstland niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, waar deze verplichting geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke scheiding tot gevolg heeft. Hij wijst hierbij op vaste rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving in beginsel niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Volledigheidshalve merkt de gemachtigde van de staatssecretaris nog op dat verzoekster “*om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art.10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie*”. In zoverre verzoekster in het kader van artikel 8 van het EVRM ook nog inriep dat haar partner de vader is van haar kind, motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris dat geen enkel bewijs wordt voorgelegd dat de partner de biologische en/of wettelijke vader is van het kind. Er wordt vastgesteld dat het kind enkel verzoeksters (familie)naam draagt en de partner niet wordt vermeld op de geboorteakte en evenmin blijkt dat deze overging tot een erkenning van het kind. Vervolgens oordeelt de gemachtigde van de staatssecretaris, waar verzoekster inriep dat zij haar verzoek niet kan indienen in Irak omdat zij dan door het onthullen van de identiteit van haar partner als erkend vluchteling haar leven en/of dan van haar kind in gevaar zou brengen, dat enerzijds niet blijkt dat de partner de vader is van het kind en anderzijds de autoriteiten in verzoeksters herkomstland niet op de hoogte zullen zijn van de elementen die verzoekster aanhaalt in haar verblijfsaanvraag, die enkel tegenover de Belgische autoriteiten kenbaar worden gemaakt. Ten slotte wordt geoordeeld dat verzoekster ook niet concreet aannemelijk maakt dat zij in haar herkomstland dient te vrezen voor eerwraak, waar zij is bevallen van het kind van een man die haar familie nog nooit heeft gezien. De gemachtigde van de staatssecretaris is van mening dat het in dit verband voorgelegde rapport van de Canadese Immigration and Refugee Board van 15 februari 2016 enkel handelt over de algemene toestand in het Koerdische deel van Irak en verzoekster in dit verband geen persoonlijke bewijzen naar voor brengt. Ook wordt erop gewezen dat verzoekster geen bewijzen voorlegt dat zij zich dan niet elders in Irak kan vestigen in afwachting van een beslissing inzake haar verblijfsaanvraag. Hij weerhoudt op grond van deze motieven evenmin de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM als buitengewone omstandigheden.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekster maakt met haar uiteenzetting een gebrek in de formele motivering niet concreet aannemelijk. Zij geeft weliswaar aan dat ten onrechte geen motivering is voorzien in het kader van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar gaat er hierbij aan voorbij, niet enkel dat dit tweede lid in casu als dusdanig niet speelt (zie verder bij de bespreking van artikel 8 van het EVRM), maar ook dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat waarom de ingeroepen schending van dit verdragsartikel niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid. Hieruit blijkt een zekere belangenafweging. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat deze voorziene motivering in casu niet kon volstaan in het kader van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.3. Waar verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dienen de middelen te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in voorliggende zaak geoordeeld dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In haar verblijfsaanvraag riep verzoekster concreet de volgende buitengewone omstandigheden in:

“Mevrouw [S.K.S.] bevindt zich op dit ogenblik in een nog lopende asielprocedure.

Verzoekster heeft op 6 januari 2017 een verzoekschrift ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal Voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met kenmerk 1610767 dd. 7 december 2016 verstuurd per aangetekend brief (naar het vorige verblijfsadres van verzoekende partij) en per gewone brief (naar het huidige verblijfsadres van verzoekende partij gedateerd 8 december 2016 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster verblijft op dit ogenblik te [...] (stuk2).

Deze procedure is nog lopende. Op 12 mei 2017 vond de terechtzitting plaats waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak zal doen. Het bewijs voor de uitnodiging van de terechtzitting voor de zaak rolnummer [...] vindt als bijlage bij deze aanvraag (stuk 3). Op dit ogenblik is er uiteraard nog geen uitspraak in deze zaak.

Verzoekster kan in de huidige omstandigheden uiteraard niet terug naar haar eigen land keren zolang haar asielaanvraag hangende is. Zij is bevreesd dat er haar daden van vervolging te wachten (kunnen) staan bij een eventuele terugkeer. Het is evident dat het, in die omstandigheden, totaal onmogelijk is, om de aanvraag vanuit Irak in te dienen. Om die redenen diende verzoekster haar verzoek vanuit België in te dienen.

Tevens zou een terugkeer naar het land van oorsprong, net zoals hieronder is aangegeven, een schending uitmaken van artikel 8 EVRM omdat het gezinsleven dat reeds is ontstaan niet onder meer opgegeven kan worden. In dit geval gaat het erom dat de betrokken vader van het kind (de heer [W.A.A.]) een erkende vluchteling die afkomstig van een stad (Kirkuk) vlakbij de verblijfplaats van verzoekster [...]. De terugkeer naar het land van herkomst om een aanvraag te doen, zou tot gevolg hebben dat de duurzame familiale band van verzoekster met een vluchteling uit dat land precies veel risico's met zich zou meebrengen en bijgevolg de mogelijkheid met zich meebrengt dat ook verzoekster niet meer veilig in dat land kan verblijven. Als bewijs hiervoor wordt de kaart die aan de vader van het kind waaruit blijkt dat deze een erkende vluchteling uit Irak is, met als geboorteplaats Kirkuk (stuk 4).

Dit leidt ertoe dat verzoekster geenszins met haar kind terug naar Irak kan gaan om een verzoek in te dienen tot gezinshereniging aangezien zij op dat ogenblik door de onthulling van de identiteit van de vader als erkende politieke vluchteling als vader van haar kind haar eigen veiligheid in het gedrag kan brengen of minstens de veiligheid van haar kind in het gedrang kan brengen.

Bijgevolg kan, in het licht van artikelen 3 en 8 EVRM niet worden aangenomen dat verzoekster haar aanvraag in Irak diende in te dienen.”

De door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheden waren aldus tweëerlei:

- enerzijds het gegeven dat zij nog een hangend verzoek om internationale bescherming heeft en de door haar in het kader van dit verzoek ingeroepen vrees voor vervolging;
- anderzijds het gegeven dat zij haar gezinsleven met haar partner en kind in België niet zonder meer kan opgeven; hierbij merkte zij op dat haar partner de vader is van haar kind en deze erkend vluchteling is in België; zij stelde dat de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen omwille van haar familiale band met een erkend vluchteling uit dit land veel (veiligheids)risico's met zich mee zal brengen; zij refereerde hierbij aan een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze verschillende elementen zoals ingeroepen in de aanvraag ter staving van de buitengewone omstandigheden in rekening heeft gebracht.

Een loutere herhaling van de elementen zoals deze in de aanvraag ter onderbouwing van de buitengewone omstandigheden werden ingeroepen – meer bepaald het gegeven dat verzoekster een relatie

heeft met een erkend vluchteling, relatie waaruit een kind zou zijn geboren – kan niet volstaan om het incorrect of kennelijk onredelijk karakter van de voorziene motivering aannemelijk te maken.

De kritiek van verzoekster kadert binnen de toepassing van artikel 8 van het EVRM, zodat een en ander verder dient te worden onderzocht in het licht van deze verdragsbepaling.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu beriep verzoekster zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, ter staving van de buitengewone omstandigheden, op een gezinsleven met haar partner die erkend vluchteling is en haar kind.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op zich niet betwist dat er, wat verzoekster en haar partner betreft, sprake is van een relatie en gezinsleven. Er werd ook rekening gehouden met het gezinsleven tussen verzoekster en haar kind. Dit kind wordt evenwel verondersteld samen met verzoekster terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag, zodat volgens de gemachtigde van de staatssecretaris dit gezinsleven tussen moeder en kind niet in het gedrang komt.

Verzoekster overtuigt niet dat haar samenwoont met haar partner niet of onvoldoende in rekening is gebracht. De Raad benadrukt dat deze samenwoont het bestaan van een relatie tussen haar en haar partner moe(s)t aantonen, relatie waarmee wel degelijk rekening is gehouden. Deze werd als dusdanig ook niet betwist. Dit betoog kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de verplichting om de aanvraag in te dienen vanuit het herkomstland niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, waar deze verplichting geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke scheiding tot gevolg heeft. Hij wees hierbij op vaste rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving in beginsel niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Verder wees hij erop dat niet vaststaat dat de partner de biologische en/of wettelijke vader is van het kind. Er wordt vastgesteld dat het kind enkel de (familie)naam van verzoekster draagt en de partner niet wordt vermeld op de geboorteakte en evenmin blijkt dat deze overging tot een erkenning van het kind. Nu in de huidige stand van zaken verzoekster de enige wettelijke vertegenwoordiger is van het kind wordt dit kind in haar eigen belang geacht samen met verzoekster het grondgebied te verlaten om via de gewone procedure een verblijfsaanvraag in te dienen.

Verder oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris, waar verzoekster inriep dat zij haar verzoek niet kan indienen in Irak omdat zij dan door het onthullen van de identiteit van haar partner als erkend vluchteling haar leven en/of dat van haar kind in gevaar zou brengen, dat niet blijkt de autoriteiten in verzoeksters herkomstland op de hoogte zullen zijn van de elementen die verzoekster aanhaalt in haar verblijfsaanvraag, die enkel tegenover de Belgische autoriteiten kenbaar worden gemaakt. De gemachtigde van de staatssecretaris was ook van mening dat verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat zij in haar herkomstland dan dient te vrezen voor eerwraak, waar zij is bevallen het kind van een man die haar familie nog nooit heeft gezien. Hij oordeelde dat het in dit verband voorgelegde rapport van de Canadese Immigration and Refugee Board van 15 februari 2016 enkel handelt over de algemene toestand in het Koerdische deel van Irak en verzoekster in dit verband geen persoonlijke bewijzen naar voor brengt. Ook werd erop gewezen dat verzoekster geen bewijzen voorlegt dat zij zich dan niet elders in Irak kan vestigen in afwachting van een beslissing inzake haar verblijfsaanvraag.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken

vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst en het hoger belang van het kind.

Verzoekster benadrukt dat haar partner de intentie heeft om haar kind te erkennen. Het zou volgens haar evenwel niet evident zijn om de hiervoor vereiste documenten te verzamelen, meer bepaald wat haarzelf betreft. Verwijzend naar de gegevens dat zij en haar partner reeds samenwonen sinds 10 januari 2016 en het kind, dat enkel haar familienaam draagt, gedurende haar eerste levensjaar in dit gezin is opgegroeid, is verzoekster van oordeel dat er een bezit van staat bestaat in hoofde van haar partner dat deze de vader is van haar kind. Hiervoor worden ook enkele foto's voorgelegd. Verzoekster verwijst hierbij ook nog naar een geboortecertificaat afgeleverd door het ziekenhuis en een attest van een gynaecoloog.

In dit verband merkt de Raad op dat verzoekster hiermee de motieven in de bestreden beslissing nog niet onderuit haalt dat haar partner nog steeds niet is overgegaan tot de erkenning van haar kind en geen enkel bewijs voorligt dat haar partner de biologische en/of wettelijke vader is van haar kind. Verzoekster beriep zich in haar aanvraag als dusdanig bovendien geenszins op een bezit van staat van de vader van het kind en evenmin op een onmogelijkheid voor haar partner om over te gaan tot een erkenning van haar kind, zodat ook niet kan worden vastgesteld dat met deze elementen in de bestreden beslissing dan ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het kwam verzoekster toe om ter onderbouwing van de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden alle nuttige en relevante gegevens naar voor te brengen. Zij had hiertoe de mogelijkheid. Ook thans brengt verzoekster bovendien geen concrete argumenten of een begin van bewijs naar voor van een onmogelijkheid tot erkenning van het kind door haar partner. Zij betwist ter terechtzitting zo ook niet dat haar partner hiervoor steeds kan overgaan tot een DNA-analyse. Er blijkt verder geenszins als zou het bestuur op basis van de voorliggende gegevens – meer bepaald dat verzoekster en haar partner reeds samen-

wonen sinds 10 januari 2016 en het kind, dat enkel haar familienaam draagt, gedurende haar eerste levensjaar in dit gezin is opgegroeid alsook dat de naam van haar partner staat vermeld op een door het ziekenhuis afgeleverd geboortecertificaat – kennelijk onredelijk hebben gehandeld door niet uit eigen beweging een bezit van staat van vaderschap van haar partner vast te stellen ten opzichte van haar kind. De thans voorgelegde foto's konden hierbij ook geenszins door het bestuur in rekening worden gebracht, nu deze niet reeds voorlagen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster en haar partner dienen de geëigende procedures te volgen die gelden voor de erkenning van een kind in de Belgische rechtsorde. Het door verzoekster voorgelegde 'geboortecertificaat' is verder een door het ziekenhuis afgeleverd certificaat van geboorte waarop de partner inderdaad als vader wordt aangeduid, maar waarvan niet blijkt dat deze vermelding enige juridische waarde heeft als bewijs van een biologische en/of wettelijke band tussen het kind en verzoeksters partner. Hiermee kan zij de motivering in de bestreden beslissing dus niet onderuit halen. Hetzelfde geldt voor het bij de aanvraag gevoegde attest van een gynaecoloog waarin wordt vermeld dat verzoekster bij haar bezoek vergezeld was door haar "echtgenoot", waarbij bovendien ook niet wordt gepreciseerd welke identiteit deze persoon dan precies had. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze stukken ten onrechte niet heeft weerhouden als bewijs van (biologisch en/of wettelijk) vaderschap of hierdoor deze stukken heeft miskend. Er blijkt niet dat deze stukken ten onrechte niet of onvoldoende in de motivering zijn betrokken.

Daarenboven merkt de Raad op dat – waar verzoekster ook nog betoogt dat het belang van haar kind onvoldoende centraal zou zijn gesteld, nu dit kind als gevolg van de bestreden beslissing zal worden gescheiden van haar vader in een cruciale fase van haar ontwikkeling – zij in haar aanvraag, meer bepaald wat de ontvankelijkheid hiervan en de ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, niet heeft gewezen op concrete belangen van haar kind die zich ertegen zouden verzetten dat het met haar moeder terugkeert naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag. Zij wees hierbij enkel concreet op een veiligheidsrisico dat zij (en haar kind) zouden lopen in het herkomstland als gezins- of familieleden van een erkend vluchteling, maar dienaangaande heeft de gemachtigde van de staatssecretaris gemotiveerd dat de autoriteiten in verzoeksters herkomstland niet op de hoogte zullen zijn van de elementen die verzoekster aanhaalt in haar verblijfsaanvraag, die enkel tegenover de Belgische autoriteiten kenbaar worden gemaakt. Verzoekster geeft niet aan deze motivering te betwisten. In haar aanvraag wees verzoekster verder enkel op mogelijk nefaste gevolgen voor de ontwikkeling van haar kind in het kader van de gegrondheid van het beroep, oftewel indien het kind als gevolg van een afwijzing ten gronde van de verblijfsaanvraag definitief wordt gescheiden van haar partner die volgens haar de vader is. Dit is in casu evenwel niet aan de orde, waar de voorliggende beslissing enkel de (on)ontvankelijkheid van de aanvraag betreft. Verzoekster gaf in haar aanvraag op geen enkele (concrete) wijze aan dat een tijdelijke scheiding tussen haar partner en haar kind opdat het kind haar kan vergezellen naar het herkomstland om van daaruit de aanvraag in te dienen reeds problematisch zou zijn voor de ontwikkeling van het kind. In het licht van deze vaststellingen overtuigt verzoekster niet dat het bestuur de belangen van haar kind onvoldoende centraal heeft gesteld of hierop onvoldoende acht heeft geslagen. Verzoekster brengt thans ook, voor zover een band tussen haar kind en partner dient te worden aangenomen ondanks het gebrek aan bewijs van afstamming, geen concrete argumenten naar voor die aantonen dat een tijdelijke scheiding tussen haar en haar kind enerzijds en haar partner anderzijds om de aanvraag via de wettelijk voorziene procedure in te dienen de belangen van haar kind zal schaden. Het kan geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar het bestuur in casu oordeelde dat in de huidige stand van zaken, waarin verzoekster de enige wettelijke vertegenwoordiger is van het kind, het in het belang is van het kind om verzoekster te vergezellen naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. Het kind volgt ook nog geen scholing.

Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat haar zaak gelijkend is aan deze die heeft geleid tot het arrest Jeunesse t. Nederland van het EHRM. In die zaak had de verzoekende partij werk gemaakt van het aanvoeren van concrete elementen en die te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu verzoekster zich beperkt tot algemeenheden om te stellen dat het hoger belang van haar kind zou worden miskend. Ook heeft in casu verzoekster nooit de Belgische nationaliteit gehad noch blijkt dat haar partner of minderjarig kind de Belgische nationaliteit hebben. In de zaak die voorlag bij het EHRM was er verder sprake van schoolgaande kinderen, hetgeen in casu evenmin het geval is.

Verzoekster weerlegt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden beslissing niet dat de verplichting om (samen met haar kind) terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen enkel een eventuele tijdelijke scheiding tot gevolg heeft van haar partner in België waarbij niet blijkt dat de ingeroepen gezinsband(en) onvermijdelijk dreig(t)(en) te worden verbroken. Zij riep zulks in haar aanvraag, ter staving van de ingeroepen buitengewone omstandig-

heden, als dusdanig ook geenszins concreet in. Zij overtuigt niet dat de bestreden beslissing tot doel of gevolg heeft dat de banden tussen enerzijds haarzelf en haar kind en anderzijds haar partner volledig zullen worden doorgesneden. Zij gaat er hierbij aan voorbij dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat zij haar aanvraag via de wettelijk voorziene procedure vanuit het buitenland moet indienen. Zij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat de enkele verplichting om tijdelijk met haar kind terug te keren naar haar herkomstland voor het indienen van een aanvraag reeds tot gevolg heeft dat het uitbouwen van een normale band tussen haar partner en haar kind onmogelijk wordt gemaakt, net omdat deze verplichting in principe slechts een tijdelijke scheiding behelst.

In zoverre verzoekster nog stelt dat een recht op terugkeer naar België onder de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet onmogelijk is omdat er actueel geen sprake is van een huwelijk of een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap tussen haar en haar partner, hetgeen volgens haar een gevolg is van een onmogelijkheid om hiervoor de vereiste documenten te verkrijgen bij de nationale autoriteiten, merkt de Raad allereerst op dat verzoekster deze voorgehouden onmogelijkheid niet concreet aantoont. Zij legt geen bewijzen voor van stappen die zij in dit verband zou hebben ondernomen bij haar nationale autoriteiten. Verder wijst de Raad erop dat, of de aanvraag nu in België dan wel in het herkomstland wordt ingediend, in de redenering van verzoekster in geen geval sprake zal zijn van een huwelijk of een wettelijk geregistreerd partnerschap. Er liggen actueel zo ook geen concrete plannen of reeds ondernomen stappen in dit verband voor. De Raad ziet niet in waarom dit ontbreken van een huwelijk of geregistreerd partnerschap op zich kan rechtvaardigen dat de aanvraag in België, in plaats van in het land van herkomst, wordt ingediend. In geen van beide gevallen kan verzoekster zich in deze situatie beroepen op een recht op gezinshereniging overeenkomstig de bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat in beide gevallen – meer bepaald zowel indien de aanvraag in België op ontvankelijke wijze zou zijn ingediend als indien deze vanuit het herkomstland zou worden ingediend – bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden gemachtigd een beoordeling in het kader van het ingeroepen gezinsleven en artikel 8 van het EVRM zal moeten worden doorgevoerd. Indien de uitkomst van deze beoordeling is dat er een positieve verplichting rust op België om het beoogde gezinsleven in België toe te staan, zal verzoekster samen met haar kind haar partner kunnen vervoegen in België, ongeacht de verblijfsvoorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat het betoog van verzoekster in dit verband aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster kan ook steeds vanuit haar herkomstland, van zodra zij alle vereiste documenten bij haar nationale autoriteiten heeft verzameld om in België te kunnen huwen, verzoeken om de afgifte van een visum met het oog op het aangaan van een huwelijk in dit land, waarna zij in voorkomend geval binnen de geldigheidsduur van haar visum en voor zover alle vereiste bewijzen worden overgelegd op rechtsgeldige wijze in België een verblijfsaanvraag kan indienen (artikel 12bis, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Er blijkt niet dat dit niet evenzeer een reële mogelijkheid is voor verzoekster. Een vage verwijzing naar “*de situatie in Irak*” laat niet toe vast te stellen dat verzoekster in haar herkomstland niet de vereiste documenten kan verzamelen.

De Raad benadrukt in dit verband ook dat de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekster “*om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basis voorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie*” een bijkomende en overtollige motivering in deze beslissing betreft. De eventuele gegrondheid van de hierop geuite kritiek kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er blijkt immers niet dat deze motivering nog betrekking heeft op de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden en de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Verzoekster brengt geen concrete argumenten aan die aantonen dat het bestuur bij zijn beoordeling enig concreet, relevant gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht dan wel haar belangen op disproportionele wijze heeft benadeeld. Zij kan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de in de bestreden beslissing aangehaalde rechtspraak van het EHRM niet dienstig is. In dit verband kan de Raad volstaan met de vaststelling dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar specifieke rechtspraak van het EHRM.

De Raad besluit dan ook dat verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om (samen met haar kind) tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van

verzoekster en haar kind enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. Het enkele gegeven dat verzoeksters partner erkend vluchteling uit Irak is, volstaat in dit verband niet. Er liggen ook geen concrete aanwijzingen voor dat de belangen van verzoeksters kind worden miskend, enkel doordat dit kind verzoekster moet vergezellen naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van de verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

2.2.5. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onwettige wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook evenmin.

2.2.6. In zoverre verzoekster zich nog beroept op een schending van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn, merkt de Raad allereerst op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Daarnaast blijkt ook niet dat de bestreden beslissing op zich kadert in een terugkeerprocedure en binnen het toepassingsgebied van deze richtlijn valt. Er blijkt dus niet dat verzoekster zich in het kader van huidig beroep dienstig op artikel 5 van de terugkeerrichtlijn kan beroepen.

2.2.7. De middelen zijn, in al hun onderdelen en voor zover ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS